

Vântul prin sălcii

Adaptare de
Samantha Noonan

Ilustrații de
Vince Reid

Traducere din limba engleză de
Dașa Suci

Editura Paralela 45

Pentru tata, în amintirea multelor seri
fericite când citeam despre malul râului, SN.

Pentru Lucia și Ronan, VR.

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir
Corectură: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Vântul prin sălcii / adapt. de Samantha Noonan; il. de Vince Reid;
trad. din lb. engleză de Dașa Suci. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3612-6
I. Noonan, Samantha (adapt.)
II. Reid, Vince (il.)
III. Suci, Dașa (trad.)
087.5

The Wind in the Willows
Adaptare după povestea scrisă de Kenneth Grahame

Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with Agenția Literară Livia Stoia
Copyright © Editura Paralela 45, 2022
Prezența lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este
protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

Cuprins

CAPITOLUL 1

Râul pe timp de vară 4

CAPITOLUL 2

Pădurea Sălbatică 14

CAPITOLUL 3

Lecția Broșcoiului 24

CAPITOLUL 4

Marea evadare 34

CAPITOLUL 5

Drumul spre casă 44

CAPITOLUL 6

Bătălia pentru conașul Broșcoiului... 54

CAPITOLUL 1

Râul pe timp de vară

A fost odată un sobol care trăia sub pământ. Într-o zi, el a început curățenia de primăvară prin casă. Fiind o muncă grea, a făcut o pauză, moment în care a simțit că ceva îl cheamă afară, deasupra pământului – ceva luminos și fascinant. Era chemarea primăverii. Sobolul a zvârlit cât colo cârpa de praf și a început să scormonească pământul spre suprafață, până când năsucul lui roz a dat de lumina puternică a soarelui.

S-a rostogolit pe iarba caldă a unei pajiști.

Totul era înflorit și plăcut aici.

Păsărelele
cântau, florile
creșteau,
iar dincolo

de pajiște se afla ceva ce el nu mai văzuse niciodată: un râu.

În timp ce Sobolul se îndrepta spre râu, un Șobolan de Apă venea vâslind într-o bărcuță îngrijită, vopsită cu albastru și alb.

— Salutare! a spus Șobolanul când a observat că Sobolul se uita fix la el. Nu vrei să vii în barcă?

— Ba da, vreau! a strigat Sobolul.

Șobolanul a vâslit spre el și acesta s-a urcat cu grijă în bărcuță. Apoi au plutit pe râu, în jos.

— E minunat! a spus Sobolul lăsându-se pe spate. N-am mai fost niciodată într-o barcă!

— Cum așa, *niciodată*? a exclamat Șobolanul. Păi, eu cred că nimic nu e mai distractiv decât să te plimbi cu barca!

— Cred că deja îmi plac bărcile! a spus Sobolul, agitându-și lăbuțele.

— Ei, atunci hai să petrecem o zi pe râu! a propus Șobolanul.

A vâslit în aval, a căutat un loc în care să prindă barca și au ieșit pe mal cu un coș de picnic. Înăuntru erau cele mai grozave gustări pe care Sobolul le văzuse vreodată: mezeluri, murături, sendvișuri cu ouă, salată, precum și limonadă și suc de ghimbir, ca să alunece mâncarea pe gât mai bine.

Când au început să mănânce, din apa râului a ieșit Vidra, prietena Șobolanului. Sobolul a făcut cunoștință cu ea, după care toți s-au delectat cu bucatele. Vidra și Șobolanul i-au povestit Sobolului cât de activă și distractivă este viața pe râu, tot anul.

Zărind un petic de pământ împădurit și întunecat, dincolo de râu, Sobolul a întrebat ce se află acolo.

— E Pădurea Sălbatică, a spus Șobolanul, iar Vidra s-a înfiorat puțin.

— E un loc plăcut? a întrebat Sobolul.

— Nu locul e problema, ci animalele, a spus Vidra.

Șobolanul a aprobat din cap și a adăugat:

— Noi, cei care locuim pe malul râului, ne ferim de Pădurea Sălbatică, deși e locul în care își are casa prietenul nostru Bursucul.

Tot acolo sunt nevăstuici și hermeline – niște creaturi foarte răutăcioase. Să nu te apropii de Pădurea Sălbatică!

CAPITOLUL 2

Pădurea Sălbatică

Când a sosit iarna, râul a devenit brusc un loc liniștit. Toate animalele s-au ascuns în adăposturile lor confortabile. Era prea frig ca să mai zburde prin apă.

Șobolanului îi plăcea să-și petreacă zilele lângă foc, scriind poezii și moțâind. Sobolului i se părea foarte plictisitor și dorea să găsească ceva de făcut. Și-a amintit de Bursuc, prietenul Șobolanului, care locuia în Pădurea Sălbatică. Toate animalele vorbeau doar de bine despre Bursuc, însă acesta nu venise în vizită la râu cât fusese vara de lungă.

— Șobolanule, de ce nu-i facem o vizită azi Bursucului? Mi-ar plăcea să-l cunosc, a sugerat Sobolul într-o dimineată rece.

— Nu-i o idee bună, a spus Șobolanul căscând, în timp ce-și turna ceaiul. Bursucul

se întâlnește cu cine vrea el și doar când vrea el. Sunt prietenul lui și nu i-am făcut niciodată nici măcar o vizită. Mai mult, doar nu vrei să mergi în Pădurea Sălbatică în perioada asta a anului! E un loc întunecat și îngrozitor.

Sobolul era dezamăgit. Plecase din casa de sub pământ ca să se distreze, nu ca să stea degeaba! În acea

după-amiază, când Șobolanul a început să moțâie în fotoliu, Sobolul s-a strecurat afară.

*Nu mi-e teamă
de nicio pădure,
a mormăit el în
sinea lui.*

Sobolul s-a îndreptat în grabă, prin aerul rece, spre Pădurea Sălbatică. Ramurile copacilor și tufișurile golașe erau țepoase și încurcate.

— Dar nu-i nimic înfricoșător la ele, a mormăit el.

Totuși, în interiorul pădurii, lumina era mai slabă. Pe măsură ce înainta, era tot mai întuneric. Copacii erau tot mai deși. Sobolului i s-a făcut puțin teamă...

Apoi a văzut doi ochi pătrunzători care îl priveau fix, dintr-o scorbură. Speriat,

a grăbit pasul. Încă o față răutăcioasă îl privea fix, dintr-o scorbură mică, apoi alta și alta.

După aceea a auzit un tropăit, ca și cum sute de lăbuțe se îndreptau în direcția lui. Sobolului i s-a făcut frică și a început să alerge, împiedicându-se de rădăcini în graba de a scăpa. A găsit o scorbură, într-un copac bătrân, numai bună de ascunzătoare. S-a ghemuit înăuntru, ascultând zgomotele înfricoșătoare de afară, și a început să tremure.

— Vai, de ce nu ascult eu sfaturile bune? a șoptit el cu tristețe.

Între timp, Șobolanul s-a trezit și a observat că Sobolul plecase. Când a zărit urmele de labe, a pornit iute după prietenul lui. În cele din urmă l-a găsit și a intrat lângă el în scorbură. Cei doi prieteni erau atât de obosiți, încât au adormit acolo.